

mu ještě neuplynula. Podle toho, že v § 228 ex. ř. se mluví o lhůtě ke spravení záznamu, týká se tento § záznamů, o kterých má místo spravovací řízení podle §§ 42—44 knih. zák. a netýká se záznamů podle § 41b knih. zák., u kterých tohoto řízení není a které jsou spraveny tím, že podán je průkaz o tom, že zaznamenaný nález se stal vykonatelným. Takovými záznamy podle § 41b knih. zák. jsou záznamy dobyté exekucí k zajištění a o takový záznam jde u pohledávky R. H. Na záznamy práva zástavního vydobyté exekucí k zajištění, ježto se na ně § 228 ex. ř. nevztahuje, nutno pohlížeti jako na práva s odkládací výminkou (§ 221 ex. ř.), tedy neprokázáno-li, že titul, o který se opírají, nabyt právní moci, jest pohledávku záznamem práva zástavního zajištěnou příkazati s tím, že peníz bude vydán, bude-li a až bude prokázána vykonatelnost titulu. Nižší soudy přikázaly podle toho pohledávku R. H. z nejvyššího podání správně a stížnost do tohoto přikázání není odůvodněna.

Jest mylný názor rekurentův, že zaznamenané právo zástavní zaniklo, když nebylo vloženo právo zástavní ve lhůtě, na kterou byla exekuce k zajištění záznamem práva zástavního povolena (§ 376 ex. ř.). I kdyby lhůta, na kterou byla zjišťovací exekuce povolena, byla uplynula, nezaniklo zaznamenané zástavní právo, neboť povinná nezakročila zavčas, t. j. než vykonatelnost zajištění pohledávky nastala, o jeho zrušení (§ 377 exekučního řádu).

Tvrdí-li rekurent, že přeměna záznamu zástavního práva ve vklad už není možná, pokud se týče, že není již možno podati průkaz o vykonatelnosti pohledávky, protože bylo zahájeno konkursní řízení a ona přeměna již není podle § 10 konk. ř. přípustna, jest na omylu, neboť podle ustanovení tohoto § nelze po zahájení konkursního řízení toliko nabytí soudcovského práva zástavního, ale změna podmíněného zástavního práva v nepodmíněné, tedy změna záznamu ve vklad jest přípustna, pokud se týče průkaz o vykonatelnosti pohledávky pouze zaznamenané možno podati i po zahájení konkursu.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 28. dubna 1926
č. j. R I 305/26-1. J. K.

Pro odhad soudní za účelem vyměření dávky z přírůstku nemovitosti jest směrodatnou cena obecná podle §§ 305 a 306 obč. zák., řídící se užitkem, který věc poskytuje na určitém místě

a v určité době obyčejně a všeobecně. Takovou obecnou hodnotu má na mysli i dávkový řád, pokud se týče i odhadní řád pro nemovitosti.

Z důvodů nejvyššího soudu: Rozpor srovnalých usnesení nižších soudů se zákonem doličuje stěžovatel tím, že prý soudní odhad nemovitostí za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty jest odhadem veřejného práva, že pro něj neplatí předpisy platné pro jiné, na soukromém právu se zakládající odhady a že se při něm nemá zjistiti prodejová cena, nýbrž jakási zvláštní, obecná cena podle dávkového řádu. Stěžovatel není v právu. Předpisy řádu o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí jsou, pokud se týkají soudního odhadu, převzaty z poplatkového zákona z 9. dubna 1850 č. 50 ř. z., jenž ustanovuje v § 50, že jest hodnotu nemovitostí určiti soudním odhadem, když a pokud se příslušná berní správa nedohodla s poplatníkem, aby bylo za základ vyměření poplatku vzato měřítko jiné. Pro provedení soudního odhadu platily tehdy §§ 201 a předcházející všeobecného soudního zřízení z 1. května 1781 č. 13 Sb. z. s., a to nejenom v řízení sporném, nýbrž podle § 323 téhož zřízení i v řízení exekučním a podle dvorního dekretu z 18. září 1786 č. 576 sb. z. s. pro jakýkoli odhad jiný. Nesporný patent z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., platný nyní pro všechny odhady prováděné soudem mimo řízení sporné a exekuční, nařizuje v § 272, aby bylo při nich šetřeno ustanovení soudního řádu, jiniž byly dříve právě zmíněné předpisy všeobecného soud. zřízení, nyní však jsou předpisy nového soud. civil. řádu a exekučního řádu, a zdůrazňuje v § 273, že výběr odhadců jest vždy bez ohledu na návrh stran vyhrazen soudu. Všeobecné soud. zřízení spočívalo na zásadě závazné moci jednotlivých průvodů, proto byl podle §§ 196 a 201 srovnalý posudek dvou odhadců pro soud závazným a nepřipouštěl dalšího přezkoumávání. Nový civilní soudní řád ukládá v § 272 soudu, aby všechny provedené důkazy sám zhodnotil, tedy i znalecký posudek musí soud proto nyní přezkoumati i srovnalé posudky dvou odhadců a sám ustanoviti odhadní cenu. Výslovně mu tuto povinnost ukládá a blíže upravuje § 30 odhadního řádu pro nemovitosti z 25. července 1897 č. 175 ř. z. a byla opětovně uznána, již nejvyšším soudem (sr. č. 1918 sb. n. s.) i pro odhady za účelem vyměření dávky z přírůstku nemovitosti. Jaká cena má býti zjištěna soudním odhadem, ustanovují platně pro všechny obory práva §§ 305 a 306 obč. zák. Jest to cena obecná, řídící se užitkem, který věc poskytuje na určitém místě a v určité době obyčejně

a všeobecně. Ani podle odhadního řádu pro nemovitosti nezjišťuje se cena jiná, stanoví se jen u různých nemovitostí různým způsobem, a to buď přímým určením hodnoty prodejové, plynoucí ze srovnání s trhovými cenami, které se za podobné nemovitosti platí, neb vyšetřením čistého užitku, neb současně oběma způsoby. Ani dávkové řády nemají na mysli jiné obecné hodnoty a nelze jich zjišťovati jinými způsoby, než které jsou v odhadním řádě předepsány. V novém dávkovém řádě (dodatek III k § 37 zák. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. z. a n.) označuje se v § 7 posl. odstavec nabývací obecná cena v závorkách výslovně za cenu prodejní. Výtka, že nižší soudy neměly postupovat podle předpisů nesporného patentu, nových procesních zákonů a odhadního řádu, jest proto lichá. Zcela neprávem tvrdí stěžovatel, že přibrání dalších dvou odhadců odporuje též § 143, druhý odstavec ex. ř. a § 9 odh. řádu. Prvý předpis, připouštějící přibrání jediného znalce, vztahuje se jenom na odhady příslušnosti nemovitostí v pravidelných případech, druhý předpis však přímo vylučuje při nemovitostech takové ceny, jakou má odhadovaná cihelna, aby byl odhad proveden jediným znalcem, a nařizuje při pozemcích průmyslově obhospodařovaných přibrání několika znalců různých oborů. Postup prvního soudu odpovídá úplně §§ 9 a 30 reálného odhadního řádu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 22. dubna 1926
č. j. R I 109/26. Dr. Grešl.

Podle § 4 zákona ze dne 30. května 1924 č. 124 Sb. z. a n. nestačí, byly-li uvedeny na přetřes též okolnosti mající význam veřejný. Jest třeba, aby bylo hlavním účelem pachatelovým chránití v první řadě veřejný zájem kritikou, která nevybočuje z mezí daných zvláštnostmi konkrétního případu a dotýká se cti jiné osoby jen nejnnutnější měrou.

Podle ustanovení § 4 zákona ze dne 30. května 1924 č. 124 Sb. z. a n. přiznává zákon obžalovanému beztrestnost i tehdy, byly-li dokázány aspoň okolnosti, pro které tvrzení zprávy mohlo býti považováno důvodně za pravdivé, a je-li zjevný úmysl, chránití především veřejný zájem.

O účelu a smyslu tohoto výjimečného ustanovení podává vysvětlení především důvodová zpráva ústavně-právního výboru k osnově tohoto zákona, podle níž veřejnému tisku v případech, v nichž šlo pachateli deliktů proti bezpečnosti cti zřej-